

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Direct Parcel Distribution CZ s.r.o.**, se sídlem Modletice 135, Říčany u Prahy, zast. Mgr. Klárou Zábrodskou, advokátkou se sídlem Rybná 716/24, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 9. 2013, č. j. ČTÚ-50 165/2013-603, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2017, č. j. 6 A 211/2013 - 88,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2017, č. j. 6 A 211/2013 - 88, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo výrokem I. podle § 78 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 9. 2013, č. j. ČTÚ-50 165/2013-603 (dále jen „rozhodnutí předsedy Rady“), a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a výrokem II. bylo rozhodnuto, že stěžovatel je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč.

[2] Žalobkyně se v lednu 2013 obrátila na Český telekomunikační úřad, aby vydal rozhodnutí podle § 37 odst. 3 písm. d) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o poštovních službách“). Žádala, aby posoudil, zda služby, které poskytuje, jsou službami poštovními.

[3] Rozhodnutím Českého telekomunikačního úřadu ze dne 20. 3. 2013, č. j. ČTÚ-7 673/2013-610/IV. vyř. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), bylo výrokem I. rozhodnuto, že služby nabízené žalobkyní pod názvem „DPD CLASSIC“ a „DPD Private“ podle všeobecných obchodních podmínek ze dne 1. 2. 2013 účinných ode dne 1. 3. 2013 jsou poštovními službami, a výrokem II. bylo rozhodnuto, že služba nabízená žalobkyní pod názvem „Vnitrostátní přeprava nadrozměrných zásilek“ podle výše uvedených všeobecných obchodních podmínek není poštovní službou. Žalobkyně se domáhala zrušení výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Rozhodnutím předsedy Rady byl rozklad zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo ve výroku I. potvrzeno.

[4] Jádrem sporu je výklad pojmu *poštovní služba* podle zákona o poštovních službách a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/39/ES ze dne 10. června 2002 a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/6/ES ze dne 20. února 2008 (dále jen „poštovní směrnice“).

[5] Městský soud se ztotožnil s právními úvahami a závěry uvedenými v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2016, č. j. 11 A 197/2013 - 96, a v rozsudku NSS ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 As 121/2016 - 71. Zákon o poštovních službách byl na základě těchto rozsudků vyložen a aplikován eurokonformním způsobem, neshledal proto důvod obrátit se na Soudní dvůr EU s žádostí o posouzení předběžné otázky.

[6] Podle rozsudku č. j. 11 A 197/2013 - 96 je zapotřebí vyjít z toho, že poštovní službou je činnost prováděná podle poštovní smlouvy (§ 1 odst. 2 zákona o poštovních službách). Poštovní smlouvu definuje § 5 odst. 1 zákona o poštovních službách. K uzavření poštovní smlouvy je nezbytný projev vůle provozovatele poskytnout poštovní služby každému zpřístupněním poštovních podmínek v každé provozovně a způsobem umožňujícím dálkový přístup a přijetí této nabídky kýmkoliv z neomezeného okruhu osob (§ 4 odst. 1 a 2 zákona o poštovních službách). Bez uvedeného projevu vůle provozovatele nelze vůbec hovořit o nabídce k uzavření poštovní smlouvy, tedy ani o její věcné náplni, jež zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Poskytování poštovních služeb (uzavírání poštovních smluv) je nutné odlišit od zasílatelství (uzavírání zasílatelských smluv), čemuž svědčí i skutečnost, že cílem poštovní směrnice bylo otevřít trh s poštovními službami konkurenci, nikoli omezit podnikatele, kteří chtějí podnikat v jiných odvětvích (např. zasílatelství). Společnost Geis Parcel CZ s.r.o. (dále jen „společnost Geis Parcel“; tato společnost podala ve věci, na níž městský soud odkázal, obdobnou žádost jako žalobkyně – poznámka NSS) poštovní služby neposkytovala, jelikož nabízela zasílatelské služby [uzavírání zasílatelských smluv podle § 601 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obchodní zákoník“) a její zákazníci byli pouze podnikatelé.

pokračování

[7] Podle rozsudku č. j. 2 As 121/2016 - 71, jímž byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku č. j. 11 A 197/2013 - 96, rozlišuje poštovní směrnice v souladu s rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 16. 11. 2016 ve věci *DHL Express (Austria) GmbH*, C-2/15, mezi všeobecnými a ostatními poštovními službami. Zároveň rozlišuje tři skupiny poskytovatelů poštovních služeb: určené poskytovatele všeobecných poštovních služeb (viz čl. 4 poštovní směrnice), poskytovatele všeobecných poštovních služeb a poskytovatele ostatních poštovních služeb. Pouze prve uvedenému okruhu poskytovatelů lze stanovit povinnosti podle čl. 9 odst. 2 třetího pododstavce poštovní směrnice, tj. poskytovat všeobecné služby, a to trvale, ve stanovené kvalitě, na nediskriminačním základě, ve všech místech na území členského státu, za dostupné ceny, pro všechny uživatele a nejméně pět dní v týdnu; i s ohledem na rozsudek ve věci *DHL Express (Austria) GmbH* lze toto ustanovení považovat za *acte claire*.

[8] Zákon o poštovních službách rozlišuje mezi základními poštovními službami, mezi něž řadí všeobecné poštovní služby podle čl. 3 odst. 4 poštovní směrnice a přidává některé další, a ostatními poštovními službami, jež nedefinuje. Dopadá však pouze na poštovní služby (zahrnující zpravidla poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky), které jsou poskytovány na základě poštovní smlouvy, přičemž uzavření takovéto smlouvy musí být umožněno každému, kdo se dostaví do provozovny a v mezích a způsobem upraveným v poštovních podmínkách její uzavření požaduje. Všem provozovatelům poštovních služeb tak byla zákonem o poštovních službách stanovena kontraktační povinnost. Zákon o poštovních službách tudíž dopadá pouze na služby, které (i) zpravidla zahrnují poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a jsou prováděny za účelem dodání poštovní zásilky příjemci (§ 1 odst. 2 věta druhá zákona o poštovních službách) a zároveň (ii) jsou poskytovány na základě poštovní smlouvy každému ve veřejně přístupné provozovně za předem stanovených podmínek (§ 1 odst. 2 věta první zákona o poštovních službách ve spojení s § 4 a 5 zákona o poštovních službách).

[9] Jelikož povinnosti podle čl. 9 odst. 2 třetího pododstavce poštovní směrnice, včetně povinnosti poskytnout služby každému, lze uložit pouze určenému poskytovateli všeobecných poštovních služeb a zároveň jedním ze znaků poštovních služeb ve smyslu zákona o poštovních službách je povinnost uzavřít poštovní smlouvu s každým (a tedy i poskytnout poštovní službu každému), dopadá zákon o poštovních službách pouze na (základní i ostatní) poštovní služby poskytované určenými poskytovateli všeobecných poštovních služeb, tedy těmi, kteří jsou držiteli poštovní licence podle § 21 zákona o poštovních službách (tj. pouze na Českou poštu, s.p.). Pokud společnost Geis Parcel nebyla určeným poskytovatelem poštovních služeb, nemohla poštovní služby poskytovat. Jinak řečeno, nebyla-li povinna poskytovat poštovní služby každému, kdo o to požádal, ve veřejně přístupných provozovnách a za předem zveřejněných poštovních podmínek, a ani tak nečinila, nebyly její služby zákonem o poštovních službách vůbec regulovány.

[10] Městský soud doplnil, že důvodem pro odlišení od rozsudku č. j. 2 As 121/2016 - 71 není, pokud společnost Geis Parcel poskytovala služby pouze podnikatelům, avšak žalobkyně je poskytuje široké veřejnosti. Pro posuzovaný případ není okruh zákazníků

rozhodný, neboť na žalobkyni nedopadá zákon o poštovních službách a z principu smluvní autonomie plyne, že zálohové smlouvy může uzavírat s kýmkoliv.

II. Obsah kasační stížnosti

[11] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[12] Městský soud se, aniž by učinil vlastní právní úvahu, zcela ztotožnil s rozsudkem č. j. 2 As 121/2016 - 71, který však byl překonán rozsudkem NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 207/2017 - 61, podle něhož nelze kontraktní povinnost podle § 4 zákona o poštovních službách považovat za kritérium pro odlišení poštovních a jiných služeb. Z důvodu rozporné judikatury NSS nemůže takto odůvodněný závěr městského soudu obstát.

[13] Provozovatel poštovních služeb je podle § 4 odst. 2 zákona o poštovních službách povinen uzavřít poštovní smlouvu pouze s tím, kdo její uzavření požaduje v mezích poštovních podmínek. Okruh osob, s nimiž je provozovatel povinen smlouvu uzavřít, proto poštovní podmínky mohou omezit. Nejedná se o znak poštovní služby. Zákon o poštovních službách je zapotřebí vykládat v souladu s § 2 odst. 1 poštovní směrnice podle povahy poskytované služby, nikoli podle okruhu osob, kterým jsou služby nabízeny. Nelze připustit, aby se výklad pojmu poštovní služby podle poštovní směrnice v jednotlivých členských státech lišil.

[14] Projev vůle provozovatele poskytnout službu každému není podstatnou náležitostí poštovní smlouvy podle § 5 odst. 1 zákona o poštovních službách. Poštovní smlouvou je smlouva, jejímž obsahem je poskytování poštovní služby, tedy služby zahrnující podání, třídění, přepravu a dodání poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě. Odkázal na důvodovou zprávu k novele zákona o poštovních službách provedené zákonem č. 221/2012 Sb., podle níž bylo cílem § 5 odst. 1 věty druhé zákona o poštovních službách znemožnit dřívější možnost volby právního režimu. V této souvislosti odkázal i na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 20. 12. 2017 ve věci *Asociación Profesional Elite Taxi*, C-434/15, a upozornil na možné narušení rovného soutěžního prostředí.

[15] Rozsudek městského soudu zároveň považoval za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož se soud vůbec nevyjádřil k argumentaci stěžovatele stanoviskem generálního advokáta M. C. Sánchez-Bordony ze dne 28. 11. 2017 ve spojených věcech *Confetra a další*, C-259/16 a C-260/16, jež se zabývalo výkladem pojmu poštovní služby podle poštovní směrnice ve vztahu k poskytování služeb silniční dopravy, spedičních služeb a expresních doručovacích služeb. Vzhledem k pochybnostem ohledně výkladu pojmu poštovní služby podle poštovní směrnice se měl městský soud obrátit na Soudní dvůr EU s žádostí o posouzení předběžné otázky, případně alespoň vyčkat na rozhodnutí o již položených předběžných otázkách. Soud však nevysvětlil, proč k uvedenému stanovisku generálního advokáta, ani k řízení o probíhajících předběžných otázkách nepřihlédl. Zároveň dostatečně neodůvodnil, proč sám předběžné otázky nepředložil.

pokračování

[16] V blanketní kasační stížnosti namítal i nesprávné obsazení soudu. V doplnění kasační stížnosti ze dne 23. 2. 2018 od této námítky upustil, uvedl ji však nad rámec. V souladu s rozvrhem práce na rok 2013 (žaloba byla podána dne 8. 11. 2013) věc napadla do oddělení 6 A, jehož předsedkyní byla JUDr. Cháberová a členkami JUDr. Treschlová a JUDr. Černá. Složení senátu bylo změněno v souladu s kapitolou 7 bodem III. 5 rozvrhu práce pro rok 2017 ve znění účinném od 1. 7. 2017, podle něhož ve věcech přidělených k 1. 7. 2017 do oddělení 6 A rozhodne senát ve složení JUDr. Hejtmánek, JUDr. Treschlová a JUDr. Černá. Výjimkou byly věci přidělené k 1. 7. 2017 do oddělení 6 A jako soudkyni zpravodajce JUDr. Cháberové, které byly přerozděleny do nově zřízeného oddělení 14 A. Stěžovatel uvedl, že mu sice není známo, kdo byl soudcem zpravodajem v posuzované věci, jelikož však věc nebyla uvedena v kapitole 9, v příloze ke změně č. 9 uvedeného rozvrhu práce, dospěl k závěru, že na ni tato výjimka nedopadá. I přesto rozhodl-li městský soud dne 21. 12. 2017 v senátu složeném z předsedy JUDr. Hejtmánka a soudkyň JUDr. Treschlové a JUDr. Kadaňové, nebyl obsazen správně. JUDr. Kadaňová sice byla od 1. 10. 2017 do 31. 3. 2018 vedena v rámci stáže v šestém senátu, projednat a rozhodnout však mohla pouze věci napadlé po 1. 7. 2017. Členkou senátu měla být JUDr. Černá.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti, doplnění kasační stížnosti a vyjádření k doplnění kasační stížnosti

[17] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně připustila, že závěry rozsudku č. j. 2 As 121/2016 - 71 byly rozsudkem č. j. 1 As 207/2017 - 61 nepřímou korigovány. To však není důvodem pro zrušení napadeného rozsudku.

[18] Žalobkyně opakovaně deklarovala, že není poskytovatelem poštovních služeb a nepodniká v režimu zákona o poštovních službách, nýbrž v souladu s živnostenským oprávněním v režimu obchodního zákoníku. Městský soud odlišil v rozsudku č. j. 11 A 197/2013 - 96 poštovní služby od jiných služeb na základě vůle provozovatele (i) poskytovat poštovní služby a (ii) poskytovat je každému. Vůli provozovatele považoval za rozhodující i NSS v rozsudku č. j. 1 As 207/2017 - 61, podle něhož nemůže být za přestupek podle § 37a odst. 1 písm. b) zákona o poštovních službách ve znění účinném do 3. 12. 2014 [přestupku se dopustí ten, kdo podniká v oblasti poštovních služeb bez oprávnění; v současnosti je uveden v § 37a odst. 1 písm. c) zákona o poštovních službách – poznámka NSS] sankcionován ten, kdo tvrdí, že poštovní služby neposkytuje, a takový záměr ani nedeclaroval ve vztahu k zákazníkům, neboť právní úprava neposkytuje kritéria, která by umožňovala jeho tvrzení vyvrátit. Povahu poskytovaných služeb je proto vždy nutné odvozovat od vůle provozovatele.

[19] Uvedla, že městský soud by se neměl řídit argumenty uvedenými ve stanovisku generálního advokáta M. C. Sánchez-Bordony, neboť se nejedná o autoritativní rozhodnutí. Soudní dvůr EU jej nemusí následovat, bez odůvodnění se od něj může odchýlit.

[20] Navrhla kasační stížnost zamítnout, popř. pokud by korekce odůvodnění rozsudku městského soudu v tom smyslu, že povaha poskytované služby odvisí pouze od vůle

žalobkyně poskytovat poštovní či jiné služby, vyžadovala jeho zrušení, navrhla zrušit i rozhodnutí předsedy Rady.

[21] V doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 6. 2018 stěžovatel odkázal na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 31. 5. 2018 ve spojených věcech *Confetra a další*, C-259/16 a C-260/16, podle něhož je poštovní službou výběr, třídění, přeprava a dodání poštovní zásilky (čl. 2 odst. 1 poštovní směrnice) a poskytovatelem poštovních služeb je ten, kdo poskytuje alespoň jednu z uvedených služeb, ledaže se jedná výlučně o přepravu. Soudní dvůr EU tedy poštovní služby odlišil od jiných služeb na základě jejich věcného obsahu. Ke shodnému závěru dospěla též Evropská komise; stěžovatel přiložil její přípis ze dne 29. 5. 2018 zaslaný k žádosti Ministerstva průmyslu a obchodu, jež se primárně týkala výkladu některých otázek v souvislosti s přijetím nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/644 ze dne 18. dubna 2018 o službách přeshraničního dodávání balíků. Napadený rozsudek i rozsudky č. j. 2 As 121/2016 - 71 a č. j. 1 As 207/2017 - 61 proto shledal nesprávnými. Poštovní služby totiž lze a je zapotřebí vymezit na základě věcného kritéria. Má-li soud i přesto pochybnosti o výkladu pojmu poštovní služby, měl by se obrátit na Soudní dvůr EU.

[22] Ve vyjádření k doplnění kasační stížnosti žalobkyně uvedla, že z rozsudku Soudního dvora EU ve spojených věcech *Confetra a další* plyne, že poštovní směrnice nebrání tomu, aby italská právní úprava dopadala též na poskytování služeb silniční dopravy, spedičních služeb a expresních doručovacích služeb. Poštovní směrnice členským státům neukládá, aby zajistily soulad ve vymezení pojmu poštovních služeb. Směrnice poštovní služby nedefinuje. Jejich vymezení je věcí vnitrostátního práva. Podle zákona o poštovních službách je poštovní službou činnost prováděná podle poštovní smlouvy; toto vymezení se nezměnilo ani po přijetí novely zákona o poštovních službách provedené zákonem č. 221/2012 Sb., jelikož věcné kritérium pro vymezení poštovních služeb zákon o poštovních službách nadále neobsahuje a rozšíření působnosti zákona na jiné smluvní typy vyústilo pouze v neaplikovatelnou definici kruhem. Definice poštovních služeb je v souladu s poštovní směrnicí; odkázala na souhrnnou zprávu Evropské komise zpracovanou v souvislosti s přistoupením České republiky do EU. Pro eurokonformní výklad pojmu poštovní služba podle zákona o poštovních službách není prostor, jelikož zákon o poštovních službách je v tomto ohledu určitý, jasný, srozumitelný a v souladu s poštovní směrnicí. Dodala, že ani přímý účinek poštovní směrnice nepřipadá v úvahu.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen pověřenou zaměstnankyní, která má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[24] Kasační soud předem dalšího posouzení ověřil, že městský soud nebyl obsazen nesprávně. Učinil tak i přesto, že stěžovatel od této kasační námitky upustil, neboť zmatečnost řízení je vadou, k níž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[25] V souladu s rozvrhem práce pro rok 2013 (žaloba byla podána dne 8. 11. 2013) byla věc přidělena do soudního oddělení 6 A, jehož předsedkyní byla JUDr. Cháberová a členkami JUDr. Treschlová a JUDr. Černá. Složení senátu bylo změněno rozvrhem práce pro rok 2017 ve znění účinném od 1. 7. 2017 tak, že předsedou senátu se stal JUDr. Hejtmánek (viz str. 223). V souladu s kapitolou 7 bodem III. 5 rozvrhu práce pokud nebyly věci přidělené k 1. 7. 2017 do oddělení 6 A přerozděleny podle rozvrhu práce, rozhoduje o nich senát ve složení JUDr. Hejtmánek, JUDr. Treschlová a JUDr. Černá (viz str. 215). Přerozděleny byly mimo jiné i věci, které byly k 1. 7. 2017 v oddělení 6 A přiděleny jako soudkyni zpravodajce JUDr. Cháberové (viz str. 214). O takový případ se však v posuzované věci nejedná, neboť řízení vedené pod sp. zn. 6 A 211/2013 není uvedené v kapitole 9, příloze ke změně č. 9 rozvrhu práce (viz str. 255). Následně bylo složení senátu změněno rozvrhem práce pro rok 2017 ve znění účinném od 1. 10. 2017, podle něhož se jejím čtvrtým členem po dobu trvání stáže od 1. 10. 2017 do 31. 3. 2018 stala JUDr. Kadaňová. Do rozhodnutí městského soudu dne 21. 12. 2017 k žádné další relevantní změně rozvrhu práce nedošlo.

[26] Výkladu stěžovatele, podle něhož JUDr. Kadaňová mohla projednat a rozhodnout pouze věci přidělené šestému senátu po 1. 7. 2017, kasační soud nepřisvědčil. Kapitola 7 bod III. 5 rozvrhu práce pro rok 2017 ve znění účinném od 1. 7. 2017 upravuje způsob přidělení věcí do nově zřízeného čtrnáctého senátu. Toto pravidlo určuje, že část věcí přidělených k 1. 7. 2017 šestému senátu se přerozdělí do čtrnáctého senátu, o zbylých rozhodne senát ve složení JUDr. Hejtmánek, JUDr. Treschlová a JUDr. Černá. Platí tedy, že o zbylých věcech rozhoduje šestý senát ve změněném složení (tj. s předsedou JUDr. Hejtmánkem). Neznačená to však, že by jím byla vyloučena další pravidla týkající se složení senátu podle rozvrhu práce (např. zastupování). Není proto důvod bez dalšího vyloučit JUDr. Kadaňovou z projednání a rozhodování věcí, které byly přiděleny šestému senátu k 1. 7. 2017.

[27] Při ověření správnosti obsazení soudu zjistil kasační soud následující nedostatky postupu městského soudu. Podle zkráceného znění rozsudku, stejnopisu rozsudku, který byl kasačnímu soudu předložen stěžovatelem, a stejnopisů rozsudku, které jsou založeny v kopiích spisu městského soudu, rozhodl soud v senátu složeném z předsedy JUDr. Hejtmánka a soudkyň JUDr. Treschlové a JUDr. Kadaňové. Oproti tomu podle originálu rozsudku (založeném na č. l. 88 až 96 spisu městského soudu) rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Hejtmánka a soudkyň JUDr. Treschlové a JUDr. Černé. Nadto je v originále rozsudku jako den vyhlášení uveden 20. listopad 2017 s tím, že údaje o dni a měsíci byly tužkou přeškrtnuty a opraveny na 21. prosinec.

[28] Originál se od stejnopisu liší i v odůvodnění. V narační části stejnopisu městský soud rekapituluje obsah vyjádření stěžovatele ze dne 15. 12. 2017, v originále tato rekapitulace chybí (srov. stranu 7 stejnopisu a originálu). Zároveň v části týkající se

posouzení věci byla věta originálu rozsudku „*K argumentům žalovaného uvedeným v doplnění vyjádření ze dne 23. 10. 2013 soud uvádí, že na prakticky všechny žalovaným předestřené otázky již odpověděl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku, přičemž se zdejší soud s názory Nejvyššího správního soudu zcela shoduje a neshledal důvod se od nich odchýlit a jakkoliv je rozporovat, jak to činí žalovaný.*“ (viz str. 17), ve stejnopise rozsudku změněna tak, že došlo k vypuštění slov „ze dne 23. 10. 2013“ (viz str. 18).

[29] Nesoulad mezi originálem a stejnopisem (písemného vyhotovení) rozsudku znamená, že soud vyhotovil dvě odlišná znění téhož rozsudku, přičemž platí, že jedno znění nelze upřednostnit před druhým pouze z toho důvodu, že se jedná o originál, resp. stejnopis. Stejnopis sice vychází z originálu a musí se s ním doslovně shodovat, z ničeho však neplyne přednost originálu před stejnopisem. To platí tím spíše, že se stejnopisem rozsudku jsou spojeny zásadní právní důsledky; rozsudek například nabude právní moci a vykonatelnosti po doručení jeho stejnopisu účastníkům řízení. V takovémto případě je soud povinen zabývat se povahou jednotlivých vad (odlišností) a posoudit, zda lze určit, které znění je správné, a zda lze vadné znění opravit. V opačném případě musí být rozsudek zrušen, neboť nelze nikterak určit, které znění je pro účastníky závazné, resp. které znění má soud povinnost přezkoumávat.

[30] Z protokolu o hlasování založeného na č. l. 84 spisu městského soudu, který předsedkyně senátu v souladu s § 32 odst. 4 Jednacího řádu Nejvyššího správního soudu, ve znění pozdějších změn, otevřela, soud zjistil, že městský soud vyhlásil rozsudek dne 21. 12. 2018 v senátu složeném z JUDr. Hejtmánka a soudkyně JUDr. Treschlové a JUDr. Kadaňové. Složení senátu a den vyhlášení proto byly nesprávně uvedeny v originále rozsudku. Zkrácené znění rozsudku a stejnopisy rozsudku (tj. předložený stěžovatelem a založené ve spise městského soudu) tyto vady neobsahují.

[31] V posuzované věci by uvedené vady bylo možné opravit podle § 54 odst. 4 s. ř. s. Z postupu městského soudu při vyhlášení rozsudku (viz zkrácené znění rozsudku založené na č. l. 85 spisu městského soudu) plyne, že se jedná o zjevnou nesprávnost, přičemž správné znění obou údajů lze bez pochybností ověřit z protokolu o hlasování. Pokud byl žalobkyni doručen stejnopis rozsudku shodný s tím, který byl doručen stěžovateli, postačilo by opravit pouze originál (písemného vyhotovení) rozsudku. Předseda senátu by proto nemusel vydávat opravné usnesení, pouze by chybný text přeškrtl, napsal k němu text správný, připojil datum, podpis a otisk kulatého razítka (k obdobnému postupu při opravě pravomocného rozhodnutí po vydání opravného usnesení srov. § 14 odst. 3 Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 3. 12. 2001, č. j. 505/2001-Org., kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy, ve znění pozdějších změn). Pouhé přeškrtnutí chybného údaje a uvedení jeho správného znění obyčejnou tužkou není dostatečné.

[32] Oproti tomu však nelze nijak určit, zda správné znění odůvodnění odpovídá originálu, anebo stejnopisu rozsudku. Tedy, zda součástí odůvodnění rozsudku je uvedení rekapitulace vyjádření stěžovatele ze dne 15. 12. 2017 v narační části a uvedení slov „ze dne 23. 10. 2013“ v části týkající se vlastního posouzení, anebo nikoli. Žádné z obou znění rozsudku proto nelze ani opravit podle § 54 odst. 4 s. ř. s.

pokračování

[33] Již z tohoto důvodu přistoupil kasační soud ke zrušení rozsudku městského soudu pro nepřezkoumatelnost. V posuzované věci totiž existuje více znění téhož rozsudku a nelze určit, jaké znění je pro účastníky závazné, ani jaké znění má kasační soud přezkoumávat. Vlastní přezkum je však možný pouze v případě, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je zároveň natolik závažnou vadou, že je k ní soud povinen přihlédnout i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[34] V projednávané věci je dále podstatné, že právě proti části, v níž odůvodnění originálu a stejnopisu rozsudku nejsou v souladu, směřuje kasační námitka. Stěžovatel totiž považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož se městský soud nevypořádal s jeho argumentací stanoviskem generálního advokáta M. C. Sánchez-Bordony ze dne 28. 11. 2017 uvedenou ve vyjádření ze dne 15. 12. 2017.

[35] Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů se posuzuje zejména vzhledem k tomu, jak se soud vypořádal s žalobními body (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Jelikož však žalovanému v souladu s § 36 odst. 1 s. ř. s. náleží právo vyjádřit se k obsahu žaloby a přednést argumenty na svou obranu, lze nepřezkoumatelnost shledat také tehdy, pokud se soud ve zrušujícím rozsudku zcela opomene zabývat zásadní argumentací žalovaného, byť jeho povinností není vypořádat se s jeho každým jednotlivým argumentem (srov. rozsudky ze dne 2. 8. 2012, č. j. 4 Ans 1/2012 - 61; a ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015 - 30).

[36] Pokud by městský soud v posuzované věci zcela (tedy i implicitně) opomněl argumentaci stěžovatele uvedenou ve vyjádření ze dne 15. 12. 2017, bylo by nezbytné posoudit, zda jde o natolik zásadní argumentaci, aby její opomenutí mohlo mít za následek nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. K tomu je však nezbytné postavit najisto, jaký rozsudek (jaké jeho znění) soud přezkoumává. Existuje-li totiž více verzí odůvodnění téhož rozsudku, mohl by samostatný přezkum každého z nich vést k protichůdným závěrům. Tak by tomu ostatně mohlo být i v posuzované věci, neboť bez bližšího zkoumání je zřejmé, že městský soud vzal v úvahu argumentaci stěžovatele uvedenou ve vyjádření ze dne 15. 12. 2017 pouze ve stejnopisu rozsudku. V originále rozsudku ji zcela opomněl, neboť výslovně odkázal pouze na doplnění vyjádření ze dne 23. 10. 2017 (viz odstavec [27]; městským soudem uvedené datum 23. 10. 2013 je zjevně nesprávné, k tomu viz str. 6 originálu rozsudku a č. l. 74 až 78 spisu městského soudu).

[37] Jelikož ze shora uvedených důvodů zrušil Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu, nemohl se věcně zabývat kasačními námitkami stěžovatele.

[38] Pro úplnost kasační soud uvádí, že zrušení napadeného rozsudku nebude mít pro další rozhodování městského soudu pouze formální dopad. Jestliže se městský soud v napadeném rozsudku bez dalšího ztotožnil s právními úvahami a závěry uvedenými v rozsudcích č. j. 11 A 197/2013 - 96 a č. j. 2 As 121/2016 - 71, nemůže již v dalším řízení opomenout relevantní judikaturní vývoj týkající se výkladu pojmu poštovní služba, a to především rozsudek NSS č. j. 1 As 207/2017 - 61 a rozsudek Soudního dvora EU ve spojených věcech *Confetra a další*.

V. Závěr a náklady řízení

[39] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou první před středníkem s. ř. s. zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2017, č. j. 6 A 211/2013 - 88, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[40] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bude rozhodnuto v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s., podle kterého zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský (městský) soud v novém řízení i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu